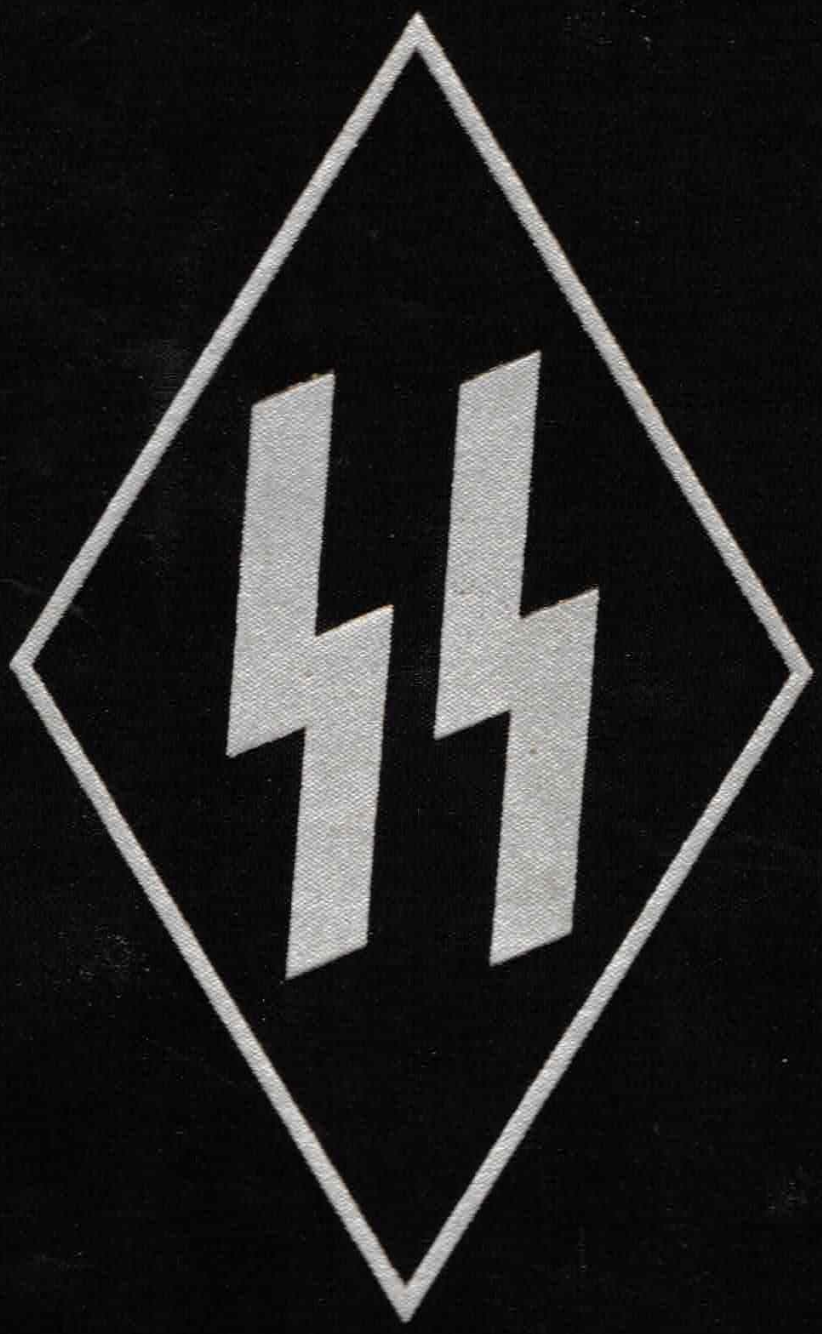

Vormingsbladen

INHOUD

1942

		Pag.
No. 1:	Mijn Kamp	1
	Onze weg	3
	Het Rijk	6
	Godsvertrouwen	9
	Hoe een soldaat den oorlog verpaste	13
	Ik had een kameraad	
	Teekening van Boer Leffef	16
	De Bronstijd	20
	Ik zeg ja	22
	Het Russische Christendom	23
	Draden die ons lot bepalen	25
	De ᛋᛋ is een orde	31
	Ons bloedoffer	32
No. 2:	Mijn Kamp	33
	Een Levenswet der ᛋᛋ	35
	Het Jodenvraagstuk	39
	ᛋᛋ-Vrijwilligers	40
	Bij de Germanen van den Bronstijd	42
	Wil je de dochter — Kijk naar de moeder	44
	Het Rijk	
	Het Rijk en de Oost-Kolonisatie	47
	Helmke von Hemmingstedt	50
	De Wikingen in Rusland	57
	Ons bloedoffer	64
No. 3:	Mijn Kamp	65
	Ons bloed	67
	Het Jodenvraagstuk	68
	Het Rijk	
	Divide et impera	73
	De bron des levens	79
	Het rasvraagstuk en de kerken	82
	De Wikingen in Rusland	83
	Helmke von Hemminstedt (vervolg)	89
	Beleven wordt tot onverzettelijken wil	95
	Ons bloedoffer	96
No. 4:	Niets wat groot is	97
	Mijn Kamp	98
	De keten van ijzeren consequenties	100
	Zijn stem	104
	Bekenntnis zum Führer	105
	Het Rijk	106
	Houston Stewart Chamberlain aan Hitler	110
	Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler	112
	Der Führer und das Kind	113

Pag.

Heilig Profaan
De Zoon 114
Heeroom 119
Het beslissende oogenblik 123
Wie gaat er mee? 124
Onze leus 127
Ons bloedoffer 128

No. 5: Mijn Kamp 129
Over de heiligheid van het eigendom 131
Uitspraken van Joden 135
Bij den verjaardag van den Leider der N.S.B. 136
Het Rijk 137
Het Jodendom 144
Trek naar Oostland 149
Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk 153
Ons bloedoffer 160

No. 6: Trek naar Oostland II 161
Heilig — Onrein 167
Het Rijk 168
Heroverde ruimte 168
Nederland tot Adolf Hitler 177
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 178
Het Jodendom 187
Waarom Sibbe-onderzoek 189
Ons bloedoffer 192

No. 7: Mijn Kamp 193
Het Communisme 195
De zege van den Generaal-veldmaarschalk 203
Het Rijk 206
Trek naar Oostland III 209
Langemarck-Studium 215
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 217
Ons bloedoffer 224

No. 8: Wanneer de bovenlaag 225
Verlovings- en Huwelijkorder 226
Verlovings- en Huwelijkorder en onze vrouwen 228
Mendel 232
Ons Geloof 240
De „Funker" 241
Trek naar Oostland IV 243
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 247
Ons bloedoffer 256

Pag.

No. 9: Ons Rijk 257
De groei van onze Nederlandsche taal 261
Kapitein Reche houdt een preek 268
Trek naar Oostland V 273
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 279
Ons bloedoffer 287

No. 10: Gemeenschappelijk bloed 289
Wiking 290
Ons Rijk 292
Helmke von Hemmingstedt (vervolg) 298
De Führer 305
De eeuwige wet van het bloed 306
De order 310
Trek naar Oostland VI (slot) 314
9 November 1923 319
Ons bloedoffer 320

No. 11: Ons Rijk 321
De Führer 329
Grenzen van Europa 330
Germaansche-ᛋᛋ 337
De kunst van het bronsgieten 338
Boer en bankier 340
Trouw 345
Helmke von Hemmingstedt 347
Ons bloedoffer 352

No. 12: Die zwak is 353
Kameraden! 354
Zij die voor ons in 't Oosten staan 356
Wiking 361
Onze vrouwen 363
Ons Rijk 364
Winterwende 368
ᛋᛋ-Gemeenschap 369
Het kind in de gouden wieg 372
De Führer 374
Bij de afbeeldingen 377
Nu is Winterwende 378
Het jaar is weer vergangen 379
Hooge nacht der klare sterren 380
Nieuw geboren licht der zonne 381
De lichtende zon zal weer schijnen 382
En jagen den winter weg 383
Ons bloedoffer 384

—Mijn Kamp—

KAMERAAD,

Wanneer is, in den loop der geschiedenis van het Germanendom, de Grootgermaansche Gedachte verwezenlijkt geworden?

Wij moeten zeggen: Nooit!

Het leefde in de besten, in de vooruitzienden, in enkele grooten, soms ook in groote deelen van Germanje, maar het werd geen werkelijkheid.

Het kan slechts tot werkelijkheid worden uit groot en sterk beleven en onder geniale leiding.

Nu wij dit alles beleven, nu zeggen wij zoo gemakkelijk: de tijd is rijp. Het groote gebeuren, de geweldige indrukken, de gemeenschappelijke nood en het gemeenschappelijke gevaar, het is er alles; ook de geniale leiding. Maar wij overzien daarbij wel eens, dat de man die de leiding heeft, tevens als het ware den loop der geschiedenis bepaalde, en dat alle „rijp zijn" toch niet de verwezenlijking had kunnen brengen zonder den vormgever, den bouwer, den kunstenaar, Adolf Hitler.

De tijd is rijp, voorzeker, nu, nu hij dezen tijd uit den chaos van het voorafgaande schiep.

Hoe? Dat zal immer een wonder blijven, het wonder van de groote, geniale persoonlijkheid.

Maar wij, die zijn politieke soldaten willen zijn, die medebouwers mogen zijn, wij willen niet verbaasd naar dit wonder blijven staren, maar wij willen er iets van zien, n.l. wat hij zelf ervan doet zien in zijn boek. Wij willen daarin van zijn vooruitzienden blik, zijn geniaal inzicht, zijn begrijpen van de mogelijkheden die in het Germanendom sluimeren lezen en daarmee ons inzicht verdiepen.

De Vormingsbladen willen daarom dit jaar geregeld telkens twee stukken uit „Mijn Kamp" ter lezing opgeven, de kernspreuken er uit lichten en de vreemde woorden verklaren.

I. **VOLK EN RAS.** blz. 345 tot blz. 352, regel 16 van onderen „....van het hulpelooze dier leven".

blz. 345 „MAN-IN-THE-STREET" — Engelsche uitdrukking voor: de doodgewone mensch; letterlijk: de man in de straat.
EVIDENT — zonddeklaar, voor ieder zichtbaar.
blz. 346 QUA RAS — als ras, wat betreft het ras.
blz. 347 CONNECTIE — dit moet zijn: CORRECTIE — een rechtzettende verbetering.
blz. 348 SELECTIE — zifting.
NIVEAU — peil, hoogtestand.
blz. 349 LOGICA — de kunst om goed en geregeld te denken.
blz. 350 EXACT — nauwkeurig, proefondervindelijk vastgesteld.
ETHISCH — wat tot het zedelijk gevoel behoort.
HUMANISME — is eigenlijk een stelsel om tot algemeene menschelijkheid op te voeden.
blz. 351 IDEOLOGEN — (in dit verband) onvruchtbare droomers.
blz. 352 SUSCEPTIBILITEIT — kwetsbaarheid, gevoeligheid.

KERNZINNEN:

1. „Het gevolg van iedere rasvermenging is dus, in het kort, altijd de volgende:
   a. het niveau van het hoogste van beide rassen wordt niet weer bereikt;
   b. er treedt een lichamelijke en geestelijke achteruitgang op, en daarmee het begin van een langzaam, maar zeker verkwijnen."
2. „Alle groote kulturen in het verleden gingen alleen te gronde, omdat het oorspronkelijk scheppend ras door bloedvergiftiging stierf."
3. „Wie wil leven, moet dus vechten, en wie in deze wereld van eeuwigen strijd niet vechten wil, die zal het leven niet kunnen houden, want hij verdient het niet."

II. **DE FÜHRER OVER RUSLAND.** blz. 817, regel 6 van boven: „de huidige machthebbers....", tot blz. 822, regel 12 van boven: „....voor deze aarde vergiet."

blz. 818 IMPOTENTIE — onvermogen, onmacht om kinderen te verwekken.

blz. 821 CONSOLIDEEREN — vestigen, vastleggen.
STABILISEEREN — bestendigen, duurzaam maken.

KERNZINNEN:

1. „De huidige machthebbers in Rusland denken er in het geheel niet aan, om een eerlijk bondgenootschap aan te gaan, dus laat staan, om er zich aan te houden."
2. „Wij moeten het Russisch bolsjewisme beschouwen als de poging welke het Jodendom in de twintigste eeuw aanwendt, om tot de wereldheerschappij te komen . . ."
3. „Vergeet nooit, dat het heiligste recht op deze wereld het recht is op den grond, dien men zelf wil bebouwen, en dat het heiligste offer het bloed is, dat men voor deze aarde vergiet."

Onze weg

Het is goed in het leven van tijd tot tijd stil te staan en zich te bezinnen. Dan moeten wij kracht verzamelen, om des te bewuster verder te marcheeren en verder te werken. Maar ook is het goed dan een oogenblik terug te zien, om daarna weer vooruit den blik te richten en den weg te bepalen. Zoo is de jaarswende een tijd, waarop wij deze korte rust ons gunnen.

In het eerste nummer van 1941 van onze Vormingsbladen hebben wij getracht ons duidelijk te maken, waar het heden dan eigenlijk om gaat en wij stelden vast, dat de huidige oorlog niet anders is dan de worsteling tusschen **jonge** en **oude volken**. In het verloop van het jaar dat achter ons ligt en vooral in den laatsten tijd, heeft zich deze oorlog tot een **wereldoorlog** ontwikkeld, in den waarsten zin des woords. De fronten staan nog scherper en duidelijker voor ieder zichtbaar tegenover elkaar. Maar ook de beslissing is in dezen strijd aanmerkelijk dichterbij gekomen!

De jonge volken — dat zijn de volken die den weg tot zichzelf en hun oereigen waarden gevonden hebben en nu om hun bestaan strijden — **zij zijn sterker geworden, sterker in aantal, macht en kansen.**

Wij *ff*-mannen weten dat een zich gemeenschappelijk inzetten, vormende kracht heeft; de geschiedenis leert het en wij beleven het heden weer:

1. In de moordadige veldslagen en den stellingoorlog van 1914—1918, werd de grondslag gelegd voor het nieuwe Duitschland. Zoo wordt heden de grondslag gelegd voor het nieuwe Europa. Niet een Europa dat ontstaat uit besprekingen van commissies, dat „gemaakt" wordt, maar een Europa dat „groeit" uit het gemeenschappelijk vergoten bloed, **uit het gemeenschappelijk frontbeleven.** Front is geen leeg woord, maar daad! Uit gemeenschappelijk nood-lot groeit het staalharde nieuwe Europa.

2. In dit nieuwe Europa teekent zich reeds duidelijk den vorm van de **Germaansche levensgemeenschap** af. Het Nationaal-Socialisme van Adolf Hitler heeft weerklank gevonden bij alle volken van hetzelfde bloed, want het is voortgekomen uit „Bloed en Bodem". Over Duitschlands grenzen heen is de wekroep doorgedrongen tot de volken van hetzelfde bloed, in dezelfde levensruimte en heeft ook ons ᛋᛋ-mannen gegrepen en bezield.

3. Deze wekroep is van Duitschland uitgegaan, Duitschland draagt — met zijn verbondenen Italië en Japan — den hoofdlast van dezen strijd. Daarom kan Duitschland ook alleen aanspraak maken op het leiderschap. Wanneer wij dat uitspreken, voelen wij ons niet zwak of ten achter gesteld; wij zeggen het zonder afgunst, maar ook zonder valsche schaamte; want het is niet alleen een historisch feit, het is iets dat wij hebben zien groeien en worden en zelf zijn wij mee opgenomen in dit wordingsproces.

4. Wij mannen van de Nederlandsche ᛋᛋ hebben in het afgeloopen jaar getracht het gebeuren van dezen tijd te verstaan. Zij, die in de Waffen-ᛋᛋ gingen hebben de laatste consekwentie getrokken, zij bewijzen met hun inzet en hun offer dat wij weten van de lotsverbondenheid aller Germaansche volken. Wij, die thuis bleven, zijn door hùn daad in verhoogde mate verplicht, onvermoeid te werken aan onze ᛋᛋ-gemeenschap.

Wij willen niet opsommen wat tot nu toe aan schooling en vorming werd gedaan; wij weten hoeveel er nog in eigen rijen te doen is, aleer wij voor de groote taak die ons is opgelegd toegerust zijn. Opgelegd? Neen, die wij op ons genomen hebben vrijwillig, uit diepe overtuiging, met den eerlijken wil, meer dan onze plicht te doen in vast geloof aan ons ideaal, in liefde tot ons volk.

Eén ding willen wij dit jaar boven alles op den voorgrond stellen: onze bekentenis tot het **Rijk.**

Veel wordt er heden over gesproken en geschreven. Aan den eenen kant door hen die het Rijk aanvaarden, die den wil tot het komende Rijk in zich voelen groeien, die zoeken en eerlijk streven; aan den anderen kant door de negatieven, door hen die bedrijvig bezig zijn wat groeit, in zijn groei te knotten. Vol levenskracht is deze idee van het Rijk! De een wordt er door gepakt, tot in zijn binnenste beroerd, en zoekt er naar: **in zichzelf, in zijn volk, in de geschiedenis;** hij zoekt naar den zin, het worden en de werkelijkheid van deze idee. De ander daarentegen is bezig bruggen te bouwen naar het oude en afgedane, om er nog zooveel als mogelijk van te redden naar den komenden tijd. Dit zijn de menschen die er aan plukken en trekken, die de idee bevingeren en beduimelen, de eeuwig-negatieve naturen, die vreemd tegenover geworden werkelijkheden staan. Maar ook zijn er die bewust tegengestelde ideeën aanhangen; zij zijn het die valsche voorstellingen en vreemde begrippen willen binnensmokkelen, om daarmee de Rijksidee te vertroebelen, ziende, dat het voor heden te laat is deze idee tegen te houden.

Voor ons is het Rijk niet de uitdrukking van imperialistisch heerschen en beheerschen willen. Ook is het ons niet volkenbond, overeenkomst tusschen staten of een of andere veelheid of meerheid. Rijk beteekent voor ons ook niet een internationaal of supernationaal begrip, een humanistisch of rationeel denkbeeld. Rijk is ons ook niet lokmiddel of iets onbekends, dat een ieder naar goeddunken zou kunnen definieeren; zeker ook niet een herhaling van het Heilige Roomsche Rijk van Duitsche Natie, maar — willen wij een geschiedkundig vóórbeeld van het Rijk — dan is het het Rijk in den zin van Hendrik de Eerste.

In dit komende Rijk zijn wij geen willekeurige figuranten, doch **medewerkers, medebouwers.** Van de trouw, de reinheid, het kunnen van de werkers en bouwers zal de verwezenlijking afhangen; ook van ons! Wij dragen het Rijk in ons, wij staan voor het Rijk, hier in onze Nederlanden en in de Grootgermaansche Gemeenschap.

Het Rijk

Wij willen bewust beleven.

Vaak, zelfs te vaak misschien reeds, is de aandacht gevestigd op de vroegere saamhoorigheid van de Nederlanden met het Oude Rijk. Wie het gaarne zoo ziet, wijst er op, dat zeker nog tot 1648 ons land tot het Rijk behoorde; wie liever de band wat losser ziet, legt er den nadruk op, dat de verbinding toch hoogstens formeel was en dat reeds een eeuw vroeger Karel V een scheiding tot stand bracht, toen hij den zg. Bourgondischen Kreits inrichtte. De eerste zal het beroep van Marnix van St Aldegonde op den Rijksdag te Worms in 1578 naar voren brengen, de tweede weer zal in 't veld voeren, dat deze Rijksdag zich aan zijn verplichtingen onttrok en niets, maar dan ook heelemaal niets deed om de Nederlanden in hun moeilijke positie te helpen, zoodat daardoor practisch de verbinding door het Rijk zelve werd opgeheven! Zoo kan men historisch blijven twisten, zonder daardoor ook maar een stap verder te komen.

Ook om een andere reden heeft dit niet den minsten zin. Het gaat er namelijk niet om de verhouding in het verleden vast te stellen, om daaruit rechten en plichten voor de toekomst af te leiden. Want **het gaat voor de toekomst niet om historische rechten en plichten,** noch van de zijde van „het Rijk", noch van de zijde der Nederlanden, maar **het gaat om geheel nieuwe vormen,** die op geheel andere grondslagen berusten, aan beide zijden. Dat daarbij ook de geschiedenis een zekere rol speelt, spreekt vanzelf, maar zij kan ons slechts zeer in het algemeen helpen.

Wat verstaan wij onder dat „Rijk"? Zeker niet een vast omschreven staatkundige vorm, die zich door de eeuwen heen gelijk bleef. Nu eens, onder groote, sterke keizers, benadert dit

Rijk de staatkundige eenheid en verwerkelijkt het een gewel-dige machtsontplooiing en machtsuitstraling, dan weer ver-vaagt het tot een nevelachtig samenstel van kleinere en klein-ste machtfactoren, die maar al te vaak uiteenstreven, en ten slotte zijgt het ineen tot een schema, dat bij tijd en wijle op-flikkert in een kleurrijk praalvertoon, maar waarvan niets werkelijks meer uitgaat. En tòch blijft het als idee bestaan, altijd; tòch leeft in de harten der menschen de gedachte „het Rijk" steeds voort als een ideaal en als een innerlijke verbon-denheid van de velen, die op de een of andere wijze tezamen behooren.

Op de een of andere wijze — de meesten worden er zich niet of nauwelijks van bewust, **waarom** en **waardoor** zij dan wel verbonden zijn. Velen verzetten zich zelfs met hand en tand tegen dit gevoel en trachten het met verstandelijke over-wegingen te onderdrukken. Zouden wij hen op de taal wijzen, hun zeggen, hoe zeer ons Nederlandsch verwant is met het Duitsch, laat staan met zijn dialecten, dan zouden zij antwoor-den: ja, dat is wel zoo, màár ... het Nederlandsch is toch iets zeer eigens en bijzonders en heeft **nu** met het Duitsch niets meer te maken.

En toch ... ! Toen ik een jongen was, vertelde mijn Vader mij, dat een Groningsche boer met zijn plat zich door heel Noord-Duitschland tot bij Berlijn verstaanbaar kon maken. Ik weet nog goed, hoezeer dit op mij, als kind, indruk maakte: dit **weten**, dat er een verbondenheid over alle grenzen heen be-stond en dit besef, dat er dus nog een andere, grootere een-heid bestond dan „het Nederlanderschap". Dat was, in alle eenvoud en bescheidenheid, de Rijksgedachte, die ook in mij, als vanzelf, levend en werkelijk werd. Later hoorden wij van onze familie: daar was een over-over-grootvader, die uit Duitschland gekomen was, hier was een oud-tante „over de grens" getrouwd. Opnieuw die eenheid, die over alle grenzen heen levend bleek in de banden des bloeds. Dan kwam de tijd van het reizen, het leeren kennen van andere volken, andere landen, en het vergelijken met eigen land en volk. En weer ervoeren wij het aan eigen ziel: dat er verwantschap en vreemdheid was, onberedeneerd en vanzelfsprekend, een van-zelf verstaan en begrijpen en daartegenover ook een volko-men vreemd zijn en blijven. Het is niet noodig, dit uit te spin-nen, door te verwijzen naar kunstuitingen, met name in de muziek en de beeldende kunst. Hoe meer men trouwens op dit alles ingaat, des te meer zal het verstand ingeschakeld wor-

den; het oorspronkelijke, instinctieve gevoel kan daardoor vertroebelen. **En juist op dit zeer eenvoudige gevoel komt het aan, op een bewustzijn van ras- en bloedgemeenschap, veel meer dan op zorgvuldig overwogen persoonlijke voorkeur en afkeer van bepaalde uitingen.**

Gaan wij tot die diepste en simpelste eigenschappen terug, dan raken wij aan den grondslag van de Rijksgedachte. Op dit bewustzijn berust zij en daaruit put zij haar kracht. Want, zoo het al waar is, dat twee meer kunnen dan een, hoeveel meer zal dan een werkelijke gemeenschap van allen, die in waarheid samenhooren, vermogen. De Rijksgedachte is in den grond niets anders dan de idee der aaneensluiting van **alle** saamhoorigen om **tezamen** sterk te zijn, elkander tot steun en gezamenlijk een macht tegen allen, die „anders" zijn en dus „anders" willen.

Tot zoover blijft de Rijksgedachte een idee, een voornemen zoo men wil. Zij kan niet anders dan de grondslag van ieder werkelijk Rijk geweest zijn. De geschiedenis leert ons, dat ieder groot Rijk tot nu toe door een groot man gesticht is, verwerkelijkt op deze aarde. Maar geen Rijk is tot nu toe op zoo eenvoudige gedachten gegrondvest, als dat, hetwelk wij nu zien ontstaan onder onzen Führer, en geen Rijk is zoo hecht gebouwd op de hartewenschen der menschen, die er deel aan hebben. Vaak kwam in het verleden de gedachte van buiten, was het een eenheidsgedachte, die door de Kerk of een dynastie geleverd werd en waren de menschen slechts bouwsteenen. Thans wordt dit ons Rijk eerst in onze harten opgericht, ontvangt het in ons, in ieder van ons, zijn leven en dan pas zal het naar buiten verschijnen. Allen, die de Rijksgedachte in hun hart dragen en bewust beleven, zijn geen bouwsteenen meer, maar mede-bouwers, onder den grooten bouwmeester, die het met bloed en smarten in het leven roept, moet roepen. Niet zonder offers kan dit werk geboren worden. Ook in onze rijen zijn de offers gebracht. Aan hen denken wij met smartelijke dankbaarheid en stille trots, wanneer wij thans weten, dat wij ons niet slechts geroepen voelen, maar inderdaad ook geroepen zijn door den Führer van alle Germanen.

Zoo past ons op dit oogenblik de stille gelofte zijn vertrouwen met onze onvoorwaardelijke trouw te vergelden. Het uur der beslissing is thans genaderd. Laat samen staan wat samenhoort!

S.

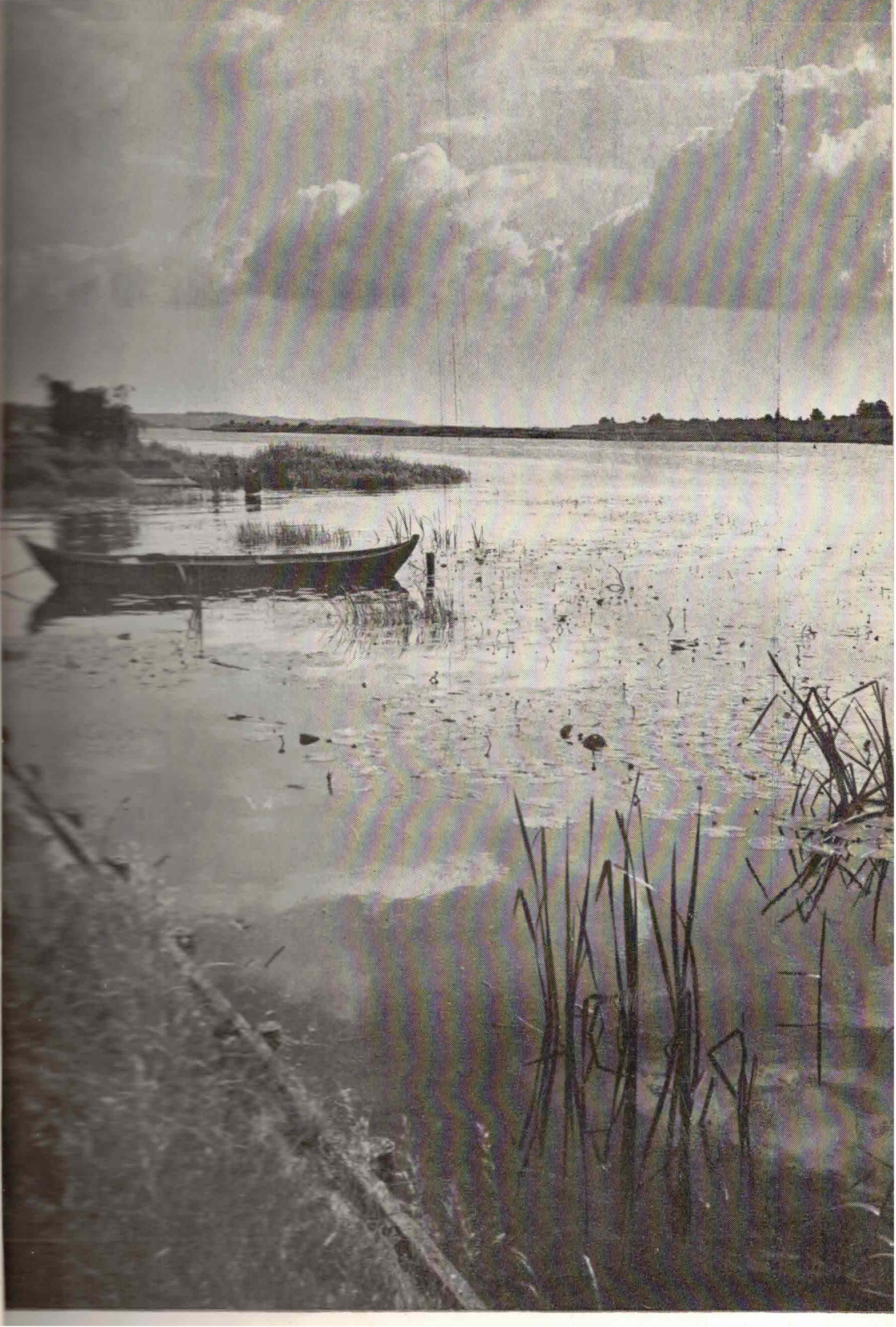

Oostland Marienburg-Bruggepoort foto Staatl. Bildstelle

Niet uit angst en vrees werd ooit Noordras-religie geboren — maar uit vertrouwen — vertrouwen in alles wat licht, in alles wat vruchtbaar is; — en uit kracht — bruischende kracht tot alles wat edel is en de heilige Orde in stand houdt.

GODSVERTROUWEN

Niet alle menschen hebben belangstelling voor dezelfde gebieden van het maatschappelijke en kultureele leven. De één is meer gericht op handel en bezit, de andere weer meer op wetenschap of kunst, weer een ander op religie of op macht, enz.

Zoo is men er dan wel toe gekomen, op grond van uitgesproken eenzijdige belangstelling, de menschen in bepaalde typen te verdeelen.

In zijn mooie boek over „Die Vererbung der geistigen Begabung" komt Reinöhl ook over deze indeeling te spreken en noemt de kenmerkende eigenschappen van de menschen die tot een dergelijke groep behooren op.

Het is duidelijk, dat deze belangstelling gepaard gaat met aanleg voor het bepaalde gebied en Reinöhl toont aan, dat deze aanleg erfelijk is. Niet echter zoo, dat b.v. muzikaliteit, als geheel, erfelijk is, maar wel zoo, dat de verschillende factoren, die tezamen muzikaliteit uitmaken, ieder voor zich erfelijk zijn. Zoo goed als iemand nu aanleg voor wetenschap, kunst, of handel kan hebben, zoo kan hij ook aanleg hebben voor religie. Het klinkt eerst wellicht wat vreemd, maar toch is het zoo, wanneer wij met Reinöhl aannemen, dat de religieus aangelegde mensch gekenmerkt wordt door erfelijke eigenschappen als: behoefte om te vereeren, drang tot bewondering, tot aanbidding, afhankelijkheidsgevoel (bldz. 264).

Wanneer wij deze vier nogeens naast elkaar zetten: **vereeren, aanbidden, bewonderen,** zich **afhankelijk voelen,** dan valt het op, dat dit om zoo te zeggen allemaal eigenschappen zijn van menschen, die zich klein en afhankelijk voelen, in tegenstelling met de andere groepen waar veel meer actieve eigenschappen bij op den voorgrond treden, als b.v.: drang

tot weten, waarheidsdorst, of wil tot bezit of macht; of liefde tot het schoone en het scheppen daarvan. Bij den Noordrasmensch gaan al deze dingen bovendien duidelijk zichtbaar gepaard met een sterk **onafhankelijkheidsgevoel** en een uitgesproken **vrijheidsdrang.**

Wanneer wij nu daarbij bedenken, dat de moderne wetenschappen scheppingen van het Noordras zijn, dat dit ras voor kunst hoogbegaafd is, dat het een uitgesproken geschiedenismakend ras is, dat dan ook gekenmerkt is met het woord „Leistungsmensch", dan moeten wij wel tot de gevolgtrekking komen, dat het Noordras van nature weinig aanleg voor religie heeft en dan zouden wij op dit gebied wel moeten bekennen, dat het „ex oriente lux" toch waar is.

Maar is dat zoo?

Ja, de Noordrasmensch heeft weinig aanleg voor religie, zooals die door Reinöhl gekenmerkt wordt en wij leven temidden van een wereld, die deze vorm van religie als de religie opvat. Daardoor bestaat ook voor ons het gevaar, dat wij het Noordras in deze met een ondeugdelijke maatstaf meten.

Ieder ras draagt zijn eigen maatstaven in zich. Wij kunnen Bach toch niet meten met de maatstaf van Chineesche muziek en onze sterrenkunde met de Oostersche sterrenwichelarij. Ons zit het in het bloed een heerschend ras te zijn, dat geschiedenis **maakt** en niet **ondergaat** en wij beoordeelen dat anders, dan menschen die dit niet in zich hebben; wij leggen een anderen maatstaf aan, onzen maatstaf.

Dat willen wij nu ook op het gebied van religie doen en wij willen den maatstaf zoeken, waarmee wij onzen religieuzen aanleg kunnen meten.

Dat zal niet in de eerste plaats afhankelijkheidsgevoel zijn, het zal zelfs heelemaal niet afhankelijkheidsgevoel zijn, maar **vertrouwen** en **kracht.**

Hoe weten wij dat?

Allereerst is het onze eigen innerlijke ervaring; het is als het ware het compas waarop wij varen, het is onze aard die naar vrijheid en onafhankelijkheid streeft, op alle gebied, maar die — zooals wij reeds vroeger eens gezegd hebben — niet is aangelegd voor bandelooze vrijheid, maar wiens geheim het is **vrijheid in gebondenheid** te kunnen beleven.

Deze gebondenheid is niet anders dan het gebonden zijn

aan Bloed en Bodem, dus het gebonden zijn aan die geestelijke wereld in ons, die naar Noorder aard is en aan die cosmische wereld om ons, waarvan de binnenste kring als het ware onze Germaansche levensruimte is.

Wij voelen deze gebondenheid echter niet als afhankelijkheid — allerminst! Het is ons een bron van kracht.

Zoo is daar dan een voortdurende wisselwerking tusschen onze gebondenheid en onze zelfbewuste vrijheidsdrang en in de oogenblikken waarin wij dit in ons binnenste beleven, dat wij er ons bewust van zijn, overkomt ons een gevoel van **geborgenheid,** van **vertrouwen.**

Vertrouwen, waarin, in wien?

Dat is het kenmerkende van Noordras-religie, dat dit vertrouwen meer is: „een toestand van het gemoed", dan een dogmatisch geloof. Het is een vertrouwen in de heilige Orde waar wij middenin staan en waarvan wij medebouwers kunnen zijn.

Het is, wanneer wij achter die Orde een persoonlijken God zoeken, ons Godsvertrouwen; en dit is het voor ànderen zoo wonderlijke aan dit Noordras-vertrouwen, dat het dàn eens vaag, onpersoonlijk vertrouwen, zoo zonder meer, is en dàn weer verdicht wordt tot vertrouwen in God.

Dit alles is allereerst, zooals wij zeiden: innerlijke ervaring. Maar daarnaast weten wij toch ook wel iets van de religie van onze verre voorvaderen en wanneer wij dan de oudste schriftelijke overleveringen van Noordras-religie raadplegen, de oudste geschriften van de Arische Indiërs, die wellicht tot aan het begin van den Bronstijd terugreiken, dan vinden wij dienzelfden aanleg voor religie. Maar niet alleen daar; ook bij Perzen, later bij de Germanen. Weliswaar steeds weer in andere vormen, maar wie er oor voor heeft, wie er verwant aan is, hoort dezelfde toon, herkent dezelfde aard, de eeuwen door.

Wanneer wij het zoo zien, staat religie ook niet meer in een afzonderlijk vakje, maar zien wij in, dat alle waarlijk scheppende Noordras-naturen (op welk gebied ook) religie moeten hebben. Want zij scheppen uit kracht en uit vertrouwen; niet uit een afhankelijkheidsgevoel, maar uit het bewustzijn van hun vrijheid in gebondenheid. Zij scheppen als medebouwers aan de groote Orde, zelfbewust „VRIJ", niet als onderhoorigen, niet als knechten.

Daarom zal hun lijfspreuk ook niet zijn: de mensch wikt, God beschikt, maar veeleer: helpt uzelf, zoo helpt U God. In die twee zegswijzen zit in den grond een tegengestelde geesteshouding. De eerste geeft de houding weer van den mensch die zich klein, nietig en afhankelijk voelt. De tweede is de houding van den mensch, die zich medebouwer aan de heilige Orde weet, niet in onwaardige zelfoverschatting, maar doordrongen van zijn gebondenheid **en** zijn vrijheid. Het is deze houding, die Hitler in het Germanendom oproept en weer wakker heeft gemaakt: het aloude Godsvertrouwen.

J. C. NACHENIUS

„BEGINSELEN ZIJN ER, OM NAGELEEFD TE WORDEN".

Zoo heet het, zoo zeggen wij het na en toch is het maar een halve waarheid, eigenlijk een omgekeerde waarheid.

Een wet kunnen wij naleven, maar beginselen zonder meer, beginselen die men alleen „naleeft", zijn dood en dor, worden dogma's zonder leven.

Beginselen moeten uit het **beleven** voortkomen en kunnen niet meer zijn dan de formuleering, het in woorden brengen van wat ons **geweten,** ons gemoed, ons ingeeft. Dat onder woorden brengen is goed, maakt bewust, geeft houvast; maar wanneer die beginselen als het ware een eigen leven gaan leiden, wanneer zij „geleerd" en „nageleefd" moeten worden, in plaats van „geweten" en „beleefd", dan verliezen zij hun waarde voor het leven.

Laat kameraadschap, eer, trouw, niet op deze wijze tot beginsel worden, maar laat het levende werkelijkheid zijn.

J. C. N.

Hoe een soldaat den oorlog verpaste

De groote veldtochten in Frankrijk waren voorbij. Sinds weken lagen wij aan de Kanaalkust reeds weer op wacht tegen Engeland. Onze stemming steeg als een barometer van dag tot dag meer naar mooi weer. De reden, overal deed het gerucht de ronde: we krijgen gauw verlof. Welk soldatenhart begint dan niet luider te kloppen?

Tot de gelukkigen, die het eerst mochten gaan, behoorde ook ik. Een telegram, dat nog juist op tijd kwam, bracht mij de heugelijke tijding, dat ik vader van onzen eersten jongen was geworden. Wel zelden heb ik voor onzen „Spiesz" mijn hakken zoo correct tegen elkaar geslagen en wel zelden heb ik zoo vlug rechtsomkeert gemaakt, als toen hij mij den veelbeteekenenden zin toeriep: „Haal je verlofpas op het bureau."

Ik er op af! Mijn verlofpas gehaald en mijn boeltje gepakt En ik herademde pas toen onze trein zich in beweging zette. Want bij de Waffen-SS weet je eigenlijk nooit, welke verrassing je nog te wachten kan staan. En toen ging het naar huis toe.

Het blijde vooruitzicht, weldra mijn vrouw en mijn zoon te zullen zien, moet wel duidelijk op mijn gezicht te lezen zijn geweest. Want plotseling hoorde ik een stem uit een hoek van de coupé zeggen: „Kerel, ik wou dat ik in jouw plaats was!" Loodzwaar stonden deze woorden opeens in de kleine ruimte. Zij kwamen zoo diep uit het hart, dat zij onmiddellijk beklemmend op mijn stemming werkten. Het waren niet zoozeer de woorden, dan wel de toon waarop zij gesproken werden, die zoo'n indruk op mij maakten. Daar in den hoek tegenover mij zat een kameraad van een ander regiment. Ook hij ging naar huis. Soldaten zijn eigenlijk vanzelf al vrienden, met veel pourparlers houden zij zich niet op. Kennissen en vrienden krijgt men even vlug als men ze door verschillende gebeurtenissen tijdens den oorlog weer kwijtraakt. Wij zijn immers allen kameraden, wij deelen allen hetzelfde lot. Wij begrijpen elkander ook dadelijk. En zoo zal het een ieder duidelijk zijn, dat mijn reisgenoot mij op onze lange eenzame reis tot Parijs, waar een geweldige drukte heerschte, iets vertelde, dat een diepen indruk op mij maakte en waar hij zeker reeds lang mee had rondgeloopen. Het werd een soort biecht...

Ik wil hier zijn woorden weergeven, precies zoo simpel en eenvoudig, als hij het deed.

„Het was eind April, dus vlak voor den veldtocht tegen

Frankrijk. Wij lagen in het kleine stadje R. ergens in Midden-Duitschland, ongeveer vier kilometer van het exercitieterrein verwijderd en werden daar nog eens voor het laatst goed gedrild. Je weet zelf wel hoe dat gaat. Van den vroegen morgen tot den laten avond dienst en nog eens dienst. — Veel velddienst. En toch hadden wij er pleizier in. Onze eigenlijke opleiding was reeds afgeloopen en dat wij nu nog eens goed onder handen werden genomen, hielden wij voor een teeken, dat wij weldra ingezet zouden worden.

Toen werd het groote nieuws bekend: Woensdag gaan wij weg! Waarheen wist niemand. Was het te verwonderen, dat wij het er den laatsten Zaterdag en Zondag nog eens goed van wilden nemen? Dus gingen wij, mijn vriend Hans en ik, naar de stad om in den „Gouden Adelaar" te dansen. Omdat wij dien dag juist soldij hadden gekregen, dronken wij veel meer dan goed voor ons was. Bij het dansen maakte ik kennis met een erg toeschietelijk meisje, waarop ik ineens stapelgek werd. Den heelen avond dansten wij samen. Ik was in de zevende hemel — ja en toen gebeurde dat, waardoor ik mijn leven voorgoed verpest heb, in één uur, waarin ik mijn kop kwijt was. Nou ja, ik liep er wat op en was nog zoo stom er te laat mee naar den dokter te gaan. Maar toen ik daar dan eindelijk naar toe ging, kwam ik dadelijk in het hospitaal terecht, op de afdeeling geslachtszieken. En daags daarop rukte onze troep uit, naar het Westen.

Wat ik in die dagen en later nog geleden heb, kan ik je onmogelijk beschrijven. Wij waren met zijn zessen op een kamer. Een lag er al vier maanden. Sommigen kenden het meisje, en hun was het precies eender vergaan als mij. We voelden ons als melaatschen. O ja, we wisten wel dat we beter zouden worden. Maar wat duurde dat lang! En wat gebeurde er in dien tusschentijd? Het zelfverwijt dat in je boven komt wanneer daar uren en dagen lang maar niets ligt te doen, is bijna niet om uit te houden. Daar zit je dan, een hoopje ongeluk, wekenlang in een hospitaal te hokken, voelt je door je troep min of meer uitgestooten en denkt toch aan niets anders dan aan je kameraden in het veld. Maar zelf ben je er niet bij! Hans schreef mij een paar maal. Je moet weten, dat wij schoolvrienden zijn, uit dezelfde plaats afkomstig, wat je zoo boezemvrienden noemt. Hans was op dien avond in R. verstandiger geweest. Was ik dat ook maar geweest! Hij had ten opzichte van die al te tegemoetkomende meisjes zoo zijn principes. De eerste briefkaart schreef Hans mij van de Nederlandsche

grens, waar ons regiment klaar stond om Nederland binnen te rukken. Toen kwam er een uitvoeriger brief na den doorbraak van de Grebbelinie, over de geforceerde marschen naar het Zuiden, en in zijn derden brief sprak hij over de gevechten in het Noorden, en hoe prachtig ons regiment zich daarbij gehouden had. Nederland, Noord-Frankrijk, de pantserslag van Cambrai. In de krant, door de radio, volgde ik in gedachten mijn kameraden met kloppend hart. Maar telkens wanneer er post was, kon ik 's avonds niet in slaap komen. Dan had ik het met mijn geweten te kwaad. Dan had ik wel van schaamte willen sterven. In machtelooze woede balde ik mijn vuisten. Dat alles was door eigen schuld aan mij voorbijgegaan! Hoe moest ik ze dat thuis, hoe moest ik dat mijn kinderen later uitleggen? Ik was een soldaat, die den oorlog verpast had! En door eigen schuld. Het ergste wat een soldaat kan overkomen.

Zoo langzaam aan begon ik weer op te knappen. Ik snakte er naar uit het hospitaal te komen. Ik moest en zou naar het front. Nog stonden de Duitsche legers in Noord-Frankrijk. De Weygandlinie was nog niet doorbroken. Misschien werd ik

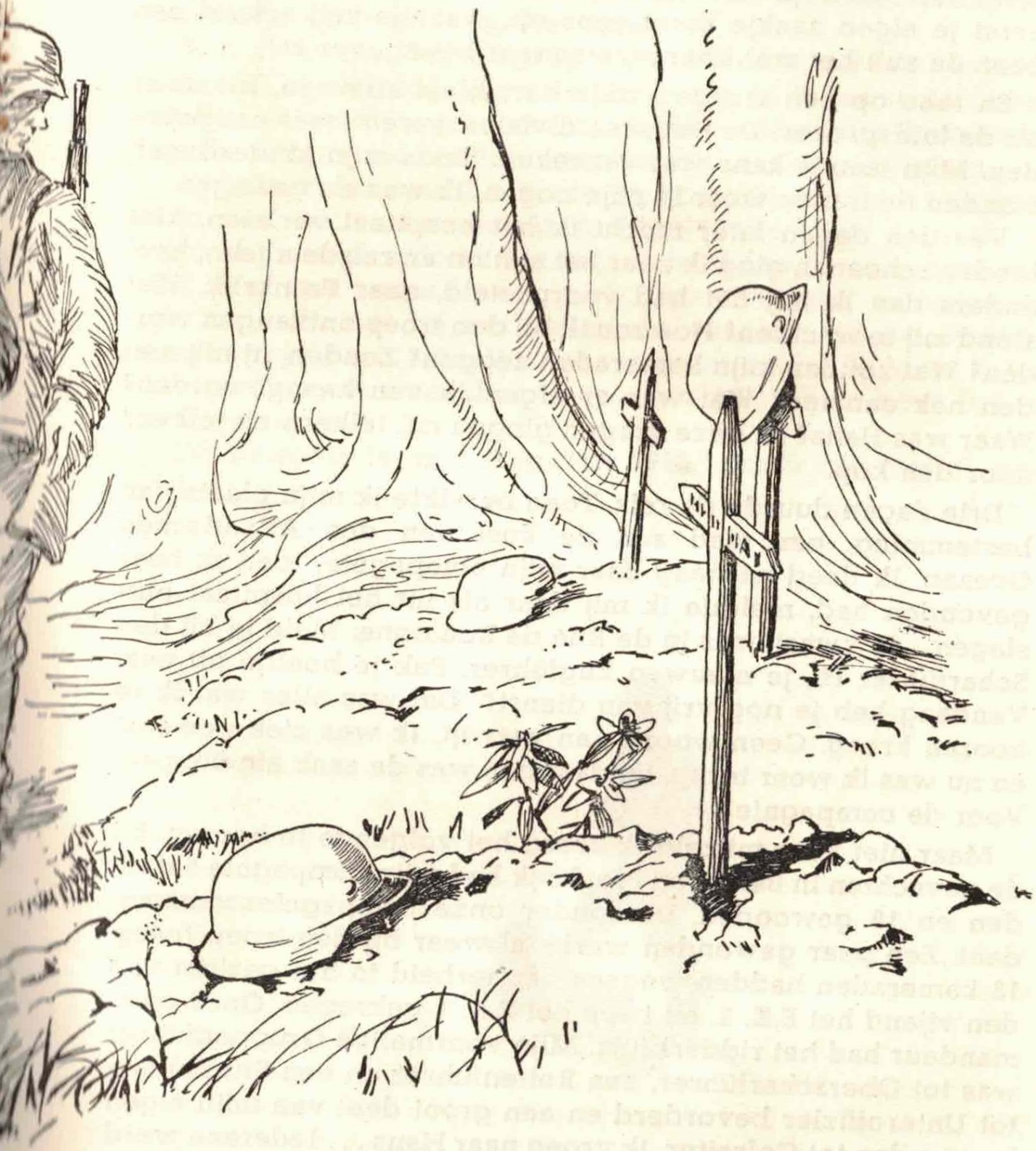

nog voor de doorbraak als genezen ontslagen. Ik zou dan tenminste nog een paar dagen worden ingezet en goed kunnen maken, wat ik verzuimd had. Ik zeurde den dokter maar steeds weer aan zijn kop. Net zoolang tot hij mij toesnauwde: „Knap eerst je eigen zaakje maar eens op, waar je zelf schuld aan bent. Je zult het wel hooren, wanneer het zoover is."

En toen op een morgen, mijn hart bleef stilstaan, klonk er uit de luidspreker: De Duitsche divisies waren weer aangetreden. Mijn laatste kans was verkeken. Sinds mijn kinderdagen stonden de tranen weer in mijn oogen. Ik was als geslagen.

Veertien dagen later mocht ik het hospitaal verlaten. Met looden schoenen ging ik naar het station en reisde alleen, heel anders dan ik mij dat had voorgesteld, naar Frankrijk. Wat stond mij te wachten? Hoe zou ik bij den troep ontvangen worden? Wat zouden mijn kameraden zeggen? Zouden zij mij met den nek aanzien? Wat was er eigenlijk van hen geworden? Waar was Hans? Al deze vragen gingen mij telkens en telkens door den kop.

Drie dagen duurde de reis. Toen bereikte ik mijn plaats van bestemming, een stad aan de kust van den Atlantischen Oceaan. Ik deed navraag naar mijn compagnie; toen ik haar gevonden had, meldde ik mij daar als uit het hospitaal ontslagen. „Je kwartier is in de Rue de Boulogne. Meld je bij den Scharführer H., je nieuwen Zugführer. Pak je boeltje uit enz. Vandaag heb je nog vrij van dienst!" Dat was alles wat ik te hooren kreeg. Geen woord van verwijt. Ik was ziek geweest en nu was ik weer terug, en daarmee was de zaak afgeloopen. Voor de compagnie!

Maar niet voor mijzelf! Ik kreeg het volgende te hooren. Bij de gevechten in België en Frankrijk had mijn compagnie 5 dooden en 18 gewonden. Daaronder onze compagniescommandant. Een paar gewonden waren al weer bij den troep terug. 18 kameraden hadden wegens dapperheid in het gezicht van den vijand het E.K. 2, en twee het E.K. 1 gekregen. Onze commandeur had het ridderkruis. Mijn voormalige Gruppenführer was tot Oberscharführer, een Rottenführer en een Sturmmann tot Unteroffizier bevorderd en een groot deel van mijn eigen kameraden tot Gefreiter. Ik vroeg naar Hans . . . Iedereen werd stil en keek voor zich uit. — Toen wist ik dat Hans dood was. Mijn vriend was gestorven en ik was er niet bij geweest! Bij een verkenningstocht aan de Aisne door machinegeweervuur weggemaaid. Had ik hem misschien niet kunnen redden? . . .

Ik? Ik lag immers op dat oogenblik werkeloos en door een

weinig eervolle ziekte aangetast in het hospitaal! Was op het oogenblik, dat ik had kunnen toonen wat ik waard was, niet bij mijn compagnie, niet bij mijn kameraden. Toen het er om ging te bewijzen, wat vriendschap, wat kameraadschap beteekende, ontbrak ik op het appèl.

Wat er toen in mij omging, toen iedereen mij iets vertelde, iets wat hij beleefd of gedaan had, kun jij je misschien voorstellen, nu je mijn geschiedenis kent. — Met mijn kameraden uit de compagnie kan ik er eenvoudig niet over spreken.

Ik heb er den moed niet toe en voel mij minderwaardig. Ik ben een buitenstaander geworden. Bovendien voel ik mij schuldig aan den dood van mijn vriend. Het is voor het eerst, dat ik er met iemand over praat. Jouw vroolijk en opgewekt gezicht, zoo net bij het instappen, maakte mij het verschil tusschen jullie en mijzelf nog eens goed duidelijk. Maar ik kon niet anders, nu moest het er eens uit. Misschien heeft het me wel geholpen."

Dit beleefde ik op 6 Augustus 1940 toen ik met verlof ging.

H. D. F. C. G.

De Bronstijd

Wij hebben in het laatste nummer der Vormingsbladen kunnen lezen, hoe omstreeks 1800 v.o.j. de menschen van het Noordras uit hun oude bakermat aan de stranden van de Noordzee en uit Thüringen naar alle windstreken uittrokken. En overal namen zij hun wapens, hun paarden en hun bouwwijze mede. Maar nog iets anders vergezelde hen op hun tochten. Een nieuw soort „steen". Deze was hamerbaar en kon tot dunne platen geslagen worden, hij glansde vuurrood in de zon, maar en dat was het bijzondere, hij was niet bros, maar buigzaam en elastisch. Wij menschen van tegenwoordig noemen dezen bijzonderen steen koper. Maar onze voorvaderen, die nog geen metalen kenden, moesten het wel voor een soort steen houden. Het koper werd namelijk, toen vaker dan nu, in zuiveren toestand overal gevonden, waar koperhoudend gesteente aan het aardoppervlak komt. Zoo werd het door den mensch uit den Steentijd gevonden en hij beproefde het volgens de oude techniek te bewerken. Daardoor leerde hij de bijzondere eigenschappen van het metaal kennen. Op school hebben wij geleerd, dat het oudste koper uit Cyprus komt, zooals de naam reeds zegt. Vandaar zou het dan naar Aegypte zijn overgebracht, waar de Phoeniciërs er kennis mee maakten, die het weer naar het Noorden verhandelden. Hoe onzinnig deze theorie is, blijkt hieruit, dat er omstreeks 2300 v.o.j. nog heelemaal geen Phoeniciërs bestonden. (Wanneer wij echter even bedenken, dat de Phoeniciërs Semieten en eens naburen van de Joden waren, dan begrijpen wij tegelijkertijd, waarom wij het zoo moesten leeren.)

Het moderne wetenschappelijke onderzoek der vroegste geschiedenis heeft het vraagstuk der oudste kopervondsten op zeer oorspronkelijke wijze opgelost. Het heeft dit koper chemisch onderzocht en kon op grond van de samenstelling vaststellen, dat er twee gebieden waren, waarin geheel onafhankelijk van elkander het koper in gebruik kwam.

1e. In Aegypte met de bergwerken bij de Sinai.

2e. In Thüringen in de bakermat der Strijdbijlmenschen met bergwerken in het dal van de Saale.

Onder deze bergwerken in het dal van de Saale nu was er een, waarin naast koper ook tin voorkwam. De mensch had namelijk intusschen geleerd, het koper uit het kopererts zelf te winnen door houtskool en kopererts samen te verhitten. In

Aegypte werd op deze wijze slechts zacht koper gewonnen. In Thüringen echter, waar tegelijkertijd tin voorkwam, verkreeg hij een harder en toch buigzaam materiaal, het brons. **Reeds bekend met het vervaardigen van brons uit koper begonnen de Noordrasmenschen hun tochten.** Ook Aegypte had intusschen zelfstandig ontdekt hoe men brons moest maken, alleen mengden de Aegyptenaren geen tin door het koper, maar antimonium en zilver. **De beste alliage voor brons — 1 deel tin en 9 deelen koper — kenden de Indogermanen.**

Koper en tin worden niet overal in de aarde gevonden. In het Noorden, Petsamo, was het nog niet bekend. Onze voorvaderen wisten slechts, dat tin en koper voorkwam in Ierland, Thüringen en Salzkammergut. Deze vindplaatsen werden echter behoorlijk geëxploiteerd, want deze gebieden moesten weldra geheel Midd- en Noordeuropa van brons voorzien. Daarmede brak er een tijd van zeer ingrijpende beteekenis aan, waarin de tot dusver op zichzelf wonende menschen op elkander aangewezen werden. De boer in ons land b.v. moest zijn koper en tin uit Ierland en Thüringen halen. Hij moest het door ruilhandel verkrijgen. De bergwerker, die het metaal uit de aarde haalde en het verwerkte, kon niet langer boer blijven. Hij moest den akkerbouw laten varen, om de behoefte aan metaal te dekken. De boer moest ook voor zijn voeding zorg dragen. Hij ruilde brons tegen graan, vee en jachtbuit. Hij moest dus meer verbouwen, meer fokken en jagen dan voorheen. Daar kwam nog iets bij. De boer kon niet lang op zijn akker gemist worden, de bergwerker niet in zijn mijngroeve. Een derde moest dus voor het ruilverkeer zorg gaan dragen. Zoo werd er een derde ingeschakeld tusschen aanbod en vraag, de tusschenhandelaar. Deze ontwikkelde zich tot zelfstandigen ondernemer. De bergwerker werd tot slaaf. Zoo bracht het metaal een volkomen maatschappelijke verandering teweeg, die niet tot zegen voor de menschheid werd. De menschheid werd door de uitvinding der stoommachine en der electriciteit precies zoo uit zijn evenwicht gebracht en verontrust, als toen met de uitvinding van het eerste metaal.

Ten slotte bracht de bronstijd nog iets anders. Sinds 1800 v.o.j. kunnen wij in Europa drie volkeren onderscheiden. De **Germanen** in het Noorden, westelijk tot aan de Zuiderzee, oostelijk tot aan de Oder, de **Oerkelten,** langs den Rijn, in Beieren en Frankrijk, de **Illyriers** aan weerskanten van den Boven-Oder, in Bohemen en Moravië.

Prof. W. VON STOKAR F. C. G.

Ik zeg ja

Ik zeg ja tot het leven,
Het vindt mij bereid:
Ik geniet van zijn vreugden,
Ik aanvaard zijn strijd.

Ik zeg ja tot de vrouw
die het leven baart,
Die van mij houdt en in haar schoot
De toekomst van ons ras bewaart.

Ik zeg ja tot den kerel
die met mij staat,
Die in 't zelfde sterk beleven
Zegt: „HEIL kameraad".

Ik zeg ja tot de Natuur,
Waar steeds het leven nieuw begint:
Ik bemin den zonneschijn
Maar ook den barren Noorderwind.

Ik zeg ja tot den Führer,
Ik versta zijn taal.
Ik weet dat wij strijden
Voor één ideaal.

Ik zeg ja tot den Dood,
Omdat hij niet mijn leven vraagt:
Mijn leven, dat mijn blonde jongen
Sterk en zuiver verder draagt.

P. J. KOOYMANS

Het Russische Christendom

Rome en Byzantium, de kerk van het Westen en de kerk van het Oosten, Roomsch-Katholiek en Grieksch-Katholiek — deze twee waren eens één.

Het Westen was een jongere loot van het Oosten en zij hebben lang om den voorrang geworsteld tot zij uiteenvielen.

In zijn strijd tegen de Langobarden steunde Rome nog op Byzantium, totdat het roer werd omgegooid en de pausen op het Frankenrijk gingen steunen. In 756 schonk Pepijn de z.g. kerkelijke staat aan den paus. Toch was de kerk toen nog niet gedeeld, al woedde ook de strijd om de beeldenvereering. Wel werd die beslecht op de synode van Nicea tegen de beeldenstormers en ten gunste van de beeldenvereerders, doch hij ontbrandde opnieuw, om ten slotte definitief ten gunste van de beeldenvereerders te eindigen met het besluit van de synode van Konstantinopel in 843. Dit besluit viert de Grieksch-Katholieke kerk nog jaarlijks, als het Feest der Orthodoxie.

Toen die strijd dan beslecht was, breidde de kerk zich in het Oosten sterk uit: op den Balkan, in Moravië (sinds 863) en aan de beneden Don (omstreeks 860). Daar in Rusland had zij Mohammedanen en Joden als concurrenten.

Wat echter voor de toekomst van zeer veel beteekenis zou worden, was het prediken in de Slavische taal (Moravië), want hierdoor werd de grondslag gelegd voor het **kerkslavisch** van het Oosten, tegenover het **kerklatijn** van het Westen.

De breuk tusschen Rome en Byzantium, het z.g. schisma werd hierdoor verdiept. De scheur ontstond in 867, maar werd in 1054 eerst definitief en onheelbaar.

In dezen tijd had zich het groote Wikingenrijk in Rusland gevormd, met Nowgorod en Kiew als middelpunten. De Wikingen heerschten over slavisch land en naarmate het zwaartepunt meer naar het Zuiden werd verlegd, naar Kief, werden de betrekkingen met Byzantium nauwer en de banden met het oorspronkelijke vaderland, Zweden, losser en losser.

Wladimir de Groote (980—1015) huwde ten slotte met een Byzantijnsche prinses en werd in 987 gedoopt. Hij dwong zijn slavische onderdanen tot het aannemen van het Christendom, dat natuurlijk Grieksch-orthodox was. Zoo ontstond daar dan een wonderlijke Noorsch-Slavisch-Byzantijnsche mengkultuur met Grieksch-Katholicisme als godsdienst. Zelden heeft een

volk een christelijke leer zoo in zich opgezogen, als de volken van het Oosten dit christendom.

In dezen vorm van het christendom staan goed en kwaad elkaar anders tegenover dan bij de volken van het Noordras. De Noordras-mensch gelooft aan het Licht, terwijl de Rus als het ware aan God en den Duivel beide gelooft, als evenmachtig; en zoo leeft hij dan onder een druk. De Duivel wil door het booze gediend worden, God door het goede. Moet de mensch niet beide „dienen"?

Het aantal secten is even ontelbaar als de kerken en kerkjes met hun eigenaardige bouwkunst. Bijgeloof woekert allerwege. Hoe kan het ook anders, waar vrees een belangrijk element is. Een kenmerkend voorbeeld voor de haarkloverijen der secten is wel de strijd, of het in het gebed moet zijn: „O God, erbarm U!", of: „God, erbarm U!"

Ver en vreemd nietwaar?

Toch niet zoo ver en vreemd als wij op het eerste gezicht wel meenen. Is het hier te lande niet een punt van zeer ernstige discussie of God met „Heer" of „Heere" moet worden aangeroepen?...

J. C. N.

Een volk, dat voor de wereld treedt en terwille van zijn naakte bestaan zijn recht op levensruimte openlijk verkondigt, zal wellicht op de woede en den haat van die volksgroepen stuiten, die zich, onder leiding van machten zonder eenig besef van recht en orde, eeuwig in hun bestaan bedreigd gevoelen, maar door het oordeel der geschiedenis, welke geen veilheid kent, zal het in zijn gelijk gesteld worden en bij alle volken, die zelf den weg naar een op recht en orde gevestigd bestaan hebben ingeslagen, zal het op een rechtvaardig begrip voor zijn aanspraken mogen rekenen.

Daarentegen zal een volk, dat, onder de leuze „de hoogste waarden" van een of andere confessie dan wel kultuur te verdedigen, als een struikroover zwakkere volkeren overvalt, ten slotte aan de algemeene verachting worden prijsgegeven.

KURT EGGERS

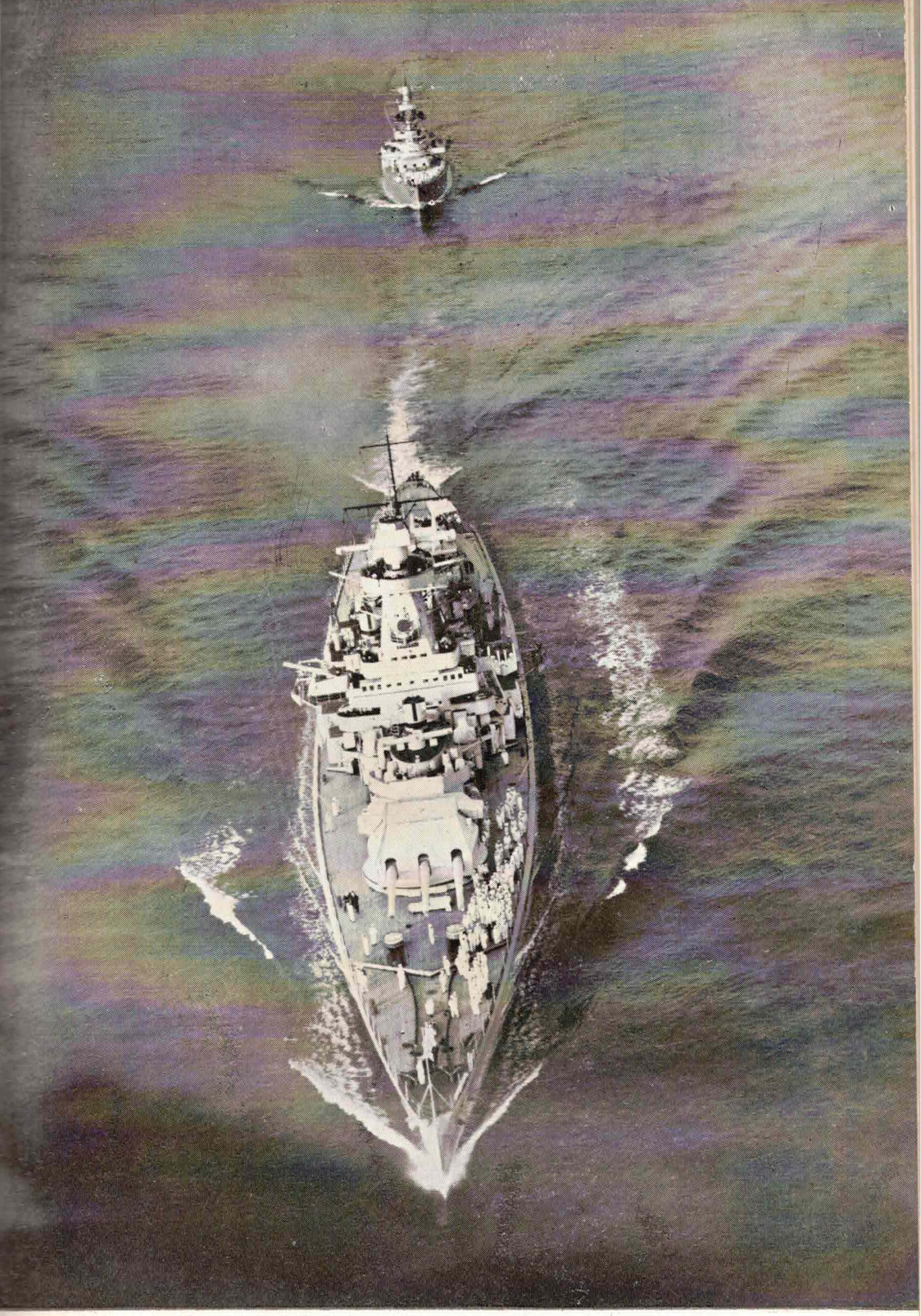

Bewakers van Europa's kusten Slagschepen foto Keystone

Snelboot

foto Ferd. Urbahns

Draden die ons lot bepalen

WONDEREN DER WERKELIJKHEID

Wij hebben in den vorigen jaargang van onze Vormingsbladen kort en droogweg een der grootste wonderen behandeld: de celdeeling en de vermenigvuldiging der aanlegdragers. Eens schreef de bioloog von Uexküll de volgende gedenkwaardige woorden (in een brief): „Helaas zijn de biologische problemen op zichzelf zoo zwaar, dat een populariseeren steeds een vervalsching beteekent — anders zou ik graag een biologie voor kinderen willen schrijven. Wanneer deze echter ook de problemen zou bevatten, zou het een sprookjesboek worden. **Want het Leven is een wonder en wie zich niet meer verwonderen kan, zou zich moeten laten begraven."**

Dit „verwonderen" leert ons het artikel dat hier volgt, dat ook werkelijk als een „sprookje" klinkt.

Wie kent niet het oude verhaal uit de Edda, zoo diep van zin, over de Normen, die spinnen alle draden van het lot. Diep onder de wortelen van den „Wereldsche Yggdrasil" op den diepsten grond der schepping zijn zij gezeten en spinnen rusteloos en eindeloos haar fijne draden vol geheim. Zoo besturen zij het lot van ieder levend wezen en heerschen over geboorte en over dood, over ontstaan en over vergaan aller menschen. Het is een oeroude sage, en in haar ligt het gansche raadsel van ons eigen bestaan besloten. Zij spreekt van de oznichtbare draden, waardoor alle schepselen verbonden worden met den oergrond der wereld, waaruit alles voortkomt en waarheen alles terugkeert. Menigeen lacht om dergelijke verhalen. Hij gelooft noch aan een oergrond der wereld, noch aan draden van het lot. Voor hem zijn dat slechts bakerpraatjes. Hij gelooft slechts aan dat, wat hij met eigen oogen kan zien. Wat moet hij beginnen met zulke sagen uit lang vervlogen tijden.

Maar juist hem, den nuchteren twijfelaar, die zoo prat gaat op zijn zin voor de werkelijkheid, hem willen wij bij een microscoop brengen en hem de draden toonen, die ook het wezen van ons menschen in zijn diepsten grond bepalen. Met eigen oogen moge hij zich van hun bestaan overtuigen, moge weer ontwarren. En wanneer hij deze draden van het lot heeft

aanschouwd, dan zal hij moeten toegeven, dat er zelfs in de 20ste eeuw nog wonderen bestaan. Maar wie werkelijk weet, hij beseft dat door het onderzoek steeds weer nieuwe wonderen ontdekt worden.

Goed verborgen zijn deze draden, en het duurde geruimen tijd, voor de menschen die ontdekten. Zij liggen gebed in het protoplasma, die wonderlijke vloeistof van alle levende cellen, maar zij beschikken daar weer over een eigen woonvertrek. Want wanneer zij voor onze oogen tot ontstaan komen, dan zijn zij steeds omgeven door de teere huid van den celkern, en zij liggen eveneens in den kern geborgen, wanneer zij weer verdwijnen. Want hun verschijnen en verdwijnen is een eeuwig wisselend spel vol geheim.

Heden ten dage weten wij heel zeker, dat het werkelijke draden van het lot zijn. Draden van het lot in den celkern, door onzichtbare handen uit een raadselachtige stof gesponnen! In deze deeltjes van uiterst teer maaksel, die eerst bij zeer sterke vergrooting zichtbaar worden, liggen dingen verborgen, die ons in hun grootheid en macht onbegrijpelijk voorkomen.

Alle cellen, die zich willen deelen, worden door een vreemde onrust aangegrepen. Waar zooeven in den rustenden kern nog uiterst nietige, slechts bij de allersterkste vergrooting nog maar juist zichtbare korreltjes lagen, daar grijpen nu geweldige veranderingen plaats. De kern geraakt in opstand. In het binnenste van den kern vormt zich een spiraalvormig lint dat zich in dooreengedraaide windingen als een sierlijk kluwen tegen den kernwand aanlegt. Maar reeds verdwijnt dit uiterst, uiterst dunne kernvlies voor onze oogen; het wordt in het plasma opgelost, en de spiraalachtige draad splitst zich in zeer bepaalde stukken, die zich alleen in een middenvlak van de cel verzamelen en ordenen. „Kerndraadjes" ook wel „chromosomen" heeft men ze genoemd, omdat zij bepaalde kleuren uiterst gemakkelijk in zich opnemen. (Ketens van aanlegdragers noemden wij hen in de Vormingsbladen.)

Dat deze nietige stukjes draad een hoogst belangrijke rol moeten spelen, zullen wij zoo dadelijk bemerken. Het gansche cellichaam is nu in rep en roer. Wij naderen het hoogtepunt van het gebeuren. Twee polen zijn nu duidelijk te onderscheiden, en daarvan schijnen vele stralen uit te gaan, die het gansche cellichaam doordringen. Aan iedere pool ligt een fijn korreltje van het „centrale lichaampje". Daar opeens bemer-

ken wij een heel fijn spleetje in ieder chromosoom. Precies in de lengte is ieder kerndraadje in tweeën gespleten. Deze stukjes draad, waarvan de dikte vaak nog veel minder dan een duizendste millimeter bedraagt, worden alleen door een onmeetbaar fijnen snede in de lengte gespleten. Als op commando gaan nu de beide spleethelften van alle chromosomen uiteen en begeven zich langzaam naar de beide polen. Wij zien, dat zij zich tot twee groepen formeeren, die in onberispelijke orde uit elkaar gaan. Maar wij kunnen niet de krachten ontdekken, die ze in beweging zetten! Zouden zij misschien aan of in de fijne stralen vast zitten, die van de polen uitgaan en door deze als aan een touwtje getrokken worden? Wij moeten het wel aannemen!

Nu liggen bij iedere pool van het celletje evenveel kerndraden, als er aanvankelijk in het midden van de cel bijeen waren. Reeds verkluwen zij zich opnieuw en vormen een nieuwen celkern. Vlug wordt er in het middenvlak een nieuwe wand gevormd. Wanneer deze klaar is, zijn ook de beide nieuwe kernen gereed. Uit een enkele cel zijn twee jonge, levenskrachtige dochtercellen voortgekomen. Een half uur is verstreken, sinds de merkwaardige onrust in de kernruimte aanving en reeds is de deeling achter den rug. Alles verliep in de schoonste orde en harmonie, als geschiedde het volgens onwrikbare wetten. Dadelijk na de overlangsche deeling groeiden de afgespleten helften der chromosomen weer tot normale dikte aan. Hun substantie weet zich dus op raadselachtige wijze te vermeerderen.

Dit vreemde gebeuren vindt op onze aarde ieder oogenblik niet millioenen of billioenen maal plaats, maar myriadenmaal! Wanneer wij afzien van de allerlaagst georganiseerde levende wezens, dan kunnen wij in de gansche aardsche natuur bij de deeling van iedere cel afzonderlijk dit merkwaardige gebeuren zich zien afspelen. Slechts door celdeeling kiemen, groeien en vermenigvuldigen zich de tallooze schepselen dezer aarde. Door billioenenvoudige celdeelingen ontstaat uit één bevruchte eicel de mensch, evengoed als de vlinder, de olifant of de knoestige eik. Door celdeelingen worden in ons beendermerg de twintig billioen cellen van ons bloed steeds vernieuwd. Alle wasdom, alle vermeerdering is deeling. En bij iedere afzonderlijke deeling ontstaan steeds en steeds weer die wonderlijke draden die wij „chromosomen" noemen! Telkenmale worden zij door onzichtbare krachten vol-

komen overlangs gedeeld en worden hun afgespleten helften in de straling der polen van elkaar verwijderd. Zoo zorgvuldig verdeelt de natuur het erfgoed! Zonnen en planeten slingert zij met kwistige hand door de oneindigheid, maar het erfgoed verdeelt zij nog in het duizendste deel van een millimeter zoo behoedzaam, alsof zij in haar diepste wezen de zorgvuldigheid zelve ware.

Ieder dier- of plantensoort bezit in alle celkernen een vast bepaald aantal chromosomen. Bij de kers zijn het er 16, bij de tarwe 42, bij de ooftvlieg 8, bij de muis 32 kerndraadjes. De mensch echter bezit in iedere afzonderlijke cel van zijn lichaam 48 chromosomen.

Deze fijne teere draden moeten wel ware schatkamertjes zijn, waarin het kostbaarste en edelste bezit ligt opgetast. Tegenwoordig weten wij, waarom zij bij iedere celdeeling zoo zorgvuldig gespleten en aan de dochtercellen meegegeven worden. Het moderne erfelijkheidsonderzoek heeft met talrijke proeven aangetoond, dat in de „chromosomen" de „erfelijke aanleg" verborgen is. Zoo diep verscholen in den schoot van het nietige celkerntje rust het geheim der vererving. Hoe hadden wij menschen ooit mogen verwachten dit geheim eens te ontsluieren!...

De substantie der chromosomen moet ongeloofelijk ingewikkeld zijn opgebouwd, want hoe zouden zij anders de ontwikkeling van lichaam en ziel kunnen bepalen. De wonderbaarlijke structuur van het protoplasma met al zijn raadselen verbleekt bij dit nog oneindig diepere geheim. Iedere afzonderlijke cel van ons lichaam heeft haar structuur en al haar vermogens te danken aan de oneindig nietige draadjes, die in hun celkern aan het werk zijn. Maar zij allen, de myriaden chromosomen van ons lichaam, zijn door herhaalde overlangsche deelingen eenig en alleen voortgekomen uit de achtenveertig kerndraadjes, die eens, van vader en moeder afkomstig, bij elkaar kwamen. Vierentwintig draadjes lagen in de spermacel en evenveel in de eicel, maar toen zij elkaar eindelijk gevonden hadden, toen zij met zijn achtenveertigen in 24 paren gerangschikt in het plasma van die enkele bevruchte eicel vereenigd waren, toen begonnen zij hun onbegrijpelijk werk. Toen schiepen zij een mensch! Toen werden zij allen tot klaterende bronnen des levens, toen brak uit ieder draadje afzonderlijk een geweldige stroom van kracht te voorschijn, die nog steeds zijn invloed doet gelden, tot op dit oogenblik van ons bestaan, die ons verbindt met het diepste wezen der

schepping. Dat moet wel een wonderbaarlijke massa zijn, die zulke werkingen te voorschijn kan roepen, die een geheelen mensch uit zich weet te doen ontstaan! Uit eenige duizendste deelen van een millimeter! Kan er eigenlijk een dergelijke materie wel bestaan? Wij zouden hieraan terecht mogen twijfelen, zoo niet de zorgvuldige deeling en verdeeling der chromosomen ons juist duidelijk maakte, dat er inderdaad een „erfmassa" bestaat.

In de 17e en 18e eeuw geloofden de allergrootste natuuronderzoekers dat in een der beide geslachtscellen een nietig klein, maar volkomen compleet menschje lag, en zij twistten in vollen ernst en zeer heftig over de vraag of dit menschje nu in het ei dan wel in de mannelijke geslachtscel verborgen lag. Tegenwoordig hebben wij voor die mannen nog slechts een medelijdende glimlach over; want wij hebben reeds lang vastgesteld, dat een dergelijk menschje noch in het ei, noch in de mannelijke cel te vinden is. Wij verkondigen met een trotsch gezicht: „De mensch ontwikkelt zich uit een bevruchte eicel met twee maal 24 chromosomen!" En wij hebben het gevoel, als hadden wij persoonlijk de fakkel van deze wetenschap ontstoken.

Maar in stille uren van bezinning, wanneer het luide woord verstomt, dan beseffen wij, dat wij heelemaal geen verklaring gegeven hebben, dat integendeel het wonder nog veel grooter is geworden, als vroegere tijden vermochten te vermoeden; ja het geheim dunkt ons nu nog ondoorgrondelijker dan ooit. Want wanneer het menschje in de bevruchte eicel heelemaal niet voorhanden is, hoe kan het dan in deze cel tot in alle bijzonderheden reeds „voorbestemd" zijn? En voorbestemd is het inderdaad tot op de lijnen van zijn vingerafdrukken en de microscopische fijnheden van zijn celstructuur toe! Dit menschje dan, moet toch met zijn gansche wezen, met ziel en lichaam reeds in de bevruchte eicel „aangelegd" d.w.z. in aanleg aanwezig zijn. Wat is dat wel voor een „stof", deze „chromosoomsubstantie", die in eenige duizendste deelen van een millimeter een completen mensch met huid en haar en met de fijnste nuances van zijn meest persoonlijke eigenaard lichamelijk en geestelijk voorbestemd bevat! Worden wij niet door een duizeling bevangen tegenover het peilloos diepe, waaruit wij opgestegen zijn? Moet niet ieder mensch met dit wonder van zijn eigen ontstaan voor oogen door een eerbie-

dig stilzwijgen bevangen worden?

De „erfmassa", deze „substantie", waarlijk eenig in haar soort, houdt in de allerkleinste ruimte ook alle ontwikkelingsmogelijkheden van den mensch besloten. Zij bepaalt het wereldbeeld, dat hij in zijn brein zal meedragen, of hij de wereld nu met de oogen van een staatsman of koopman, geleerde of kunstenaar, dan wel op nog duizenderlei andere wijze beziet. Zij vormt ook zijn handen en beslist of hij steenen zal bikken dan wel ranke Madonna's zal beeldhouwen. Zij vormt een Newton, een Copernicus, een Kant of een Goethe. De voorwaarden voor heele philosophische systemen en alle scheppingsmogelijkheden van het genie, geestelijke werelden van verheven grootheid, allen kunnen zij gebed liggen in de draadjes van één enkelen celkern! Hebben wij wel eens de moeite genomen daarover goed na te denken? Wat kunnen wij nog maar weinig „verklaren"! Wij hebben slechts woorden kunnen bedenken, waaraan wij ons kunnen vastklampen, woorden die ons als reddingsgordels over de zwijgende, peillooze diepten van het heelal moeten dragen. Hoe deze substantie der chromosomen ooit in den stamboom der levende wezens tot ontstaan kon komen, is ook nu voor ons nog een boek met duizend zegels.

Wij menschen zien wel heel duidelijk deze „draden", maar de onbegrijpelijk fijne, kunstvaardige handen, waaruit zij als spinsel voortkwamen, vallen buiten onze waarneming. In iedere afzonderlijke cel van ons lichaam zijn de chromosomen aan het werk. Zij verbinden ons over ruimte en tijd heen met alle die voor ons waren en na ons komen. Wie er geen acht op slaat, wie deze oeroude hoeders van het leven, die er hun kracht aan schenken, niet de eer bewijst die hun toekomt, wie ze door vergiften schade berokkent en door alcohol afstompt, die begaat een misdaad aan zijn kinderen en kindskinderen, ja aan zijn verste nakomelingen! Want zij allen zullen er voor moeten boeten, dat de wonderbouw van hun chromosomensubstantie gehavend werd. Worden de chromosomen der geslachtscellen door alcohol en andere vergiften, door een langdurige inwerking van Röntgen- en radiumstralen beschadigd, dan kunnen daaruit slechts nog erfelijk misvormden en zieken voortkomen. Dat is door talrijke proefnemingen met planten en dieren reeds lang bewezen.

Aan iederen gezonden mensch werd door zijn voorouders een kostelijk goed toevertrouwd, een onschatbaar, kostbaar

erve, waartegenover al het overige erfgoed maar jammerlijk klatergoud is. De zuivere, gave erfmassa is dit heerlijk stralende kleinood! Gij zoudt als koning over onmetelijke landen kunnen heerschen en toch rampzalig zijn en uw armsten lakei benijden, omdat een sleepende erfziekte uw leven tot een beproeving maakt. Waak daarom over de onzichtbare kronen, juweelen en schatten, die in uw eigen lichaam verborgen liggen! Behoed alle cellen, die als zaadkorrels eener onmetelijke toekomst in uw voortplantingsorganen leven. Verbreek niet de draden, die door de Nornen in het diepste innerlijk der wereld gesponnen werden, de draden die U verbinden met de scheppende krachten van het Al.

ROBERT NACHTWEY F. C. G.

De ᛋᛋ is een orde

In het begin van den eersten jaargang hebben wij er over gesproken, dat de ᛋᛋ een Orde is. De Reichsführer zelf heeft dezen naam ingevoerd.

Wij kennen in het Nederlandsch dit woord in samenstellingen als Jesuitenorde, Vrijmetselaarsorde en in de Duitsche Orde, de „Ritterorden", die de Baltische landen voor de Germanen veroverde.

Zoo verschillend als deze orden onderling zijn, zoo verschillend is onze orde met hen. Zeker, onze sympathie gaat uit naar de Duitsche Orde, die eens in de Marienburcht de wacht in het Oosten hield, maar er waren ook misstanden en bovenal deze: het was een mannenorde.

De ᛋᛋ is geen mannenorde, maar een orde van mannen die bewust in hun sibben willen staan, die sibben willen opbouwen naar de wetten die in het leven besloten liggen, de ᛋᛋ is een sibbenorde.

SS-Obersoldat **Johannes Aantrekker** . . .	geb. 5 Mei 1920 vermist sinds 3 Augustus 1941 techniker
SS-Schütze **Johan Bolk**	geb. 3 April 1920 gev. 11 Sept. 1941 bij Kamenka vormer in ijzergieterij
SS-Sturmmann **Jan van den Bos**	geb. 17 Februari 1921 gev. 2 Augustus 1941 bij Kiew bediende
SS-Schütze **Johannes Breemen**	geb. 21 April 1909 gev. 29 September 1941 in Rusland koopman
SS-Mann **Geert Broeksema**	geb. 11 Januari 1916 gev. 14 Augustus 1941 te Buda landarbeider
SS-Schütze **Dirk Damsma**	geb. 7 Mei 1915 gev. 19 September 1941 bij Dnjepropetowsk bedrijfsboer
SS-Schütze **Hendrik Daniels**	geb. 10 October 1915 gev. 2 Aug. 1941 bij Swerdlikow landarbeider
SS-Soldat **Willem van Dijk**	geb. 20 Augustus 1917 gev. 2 Aug. 1941 bij Swerdlikow machinist
SS-Gefreiter **Jurien Dijkstra**	geb. 5 Mei 1917 gev. 12 October 1941 in Rusland politiedienst
SS-Obersoldat **Johannes van Hemert** . . .	geb. 15 December 1923 gev. 2 Augustus 1941 bij Kiew leerling
SS-Mann **Harm Moorlag**	geb. 13 November 1910 gev. 7 Juli 1941 bij Husiatyn landarbeider
SS-Mann **Gerrit van der Neut** . . .	geb. 7 Januari 1920 gev. dat. onbekend, Rusland schilder
SS-Rottenführer **Ernst Ophoff**	geb. 30 Januari 1921 gev. 19 September 1941 kantoorbediende
SS-Gefreiter **Hans Ree**	geb. 31 Juli 1920 vermist sinds 22 Juli 1941 afgestudeerde
SS-Soldat **Johannes de Reuver** . . .	geb. 10 Maart 1922 gev. 13 Aug. 1941 bij Tagantscha banketbakker
SS-Oberschütze **Jan Roeters**	geb. 22 October 1922 gev. 12 Augustus 1941 te Solniki smid

K 2394

Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.

ADOLF HITLER